

N:o 103.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 11 maj 1898.

— — — — Andra Kammaren — 11 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, angående skärpta straffbestämmelser för oloflig bränvinsförsäljning.

(Sammansatta bevillnings- och lagutskottets betänkande n:o 1.)

Till Konungen.

Uti en inom Riksdagen väckt motion har föreslagits, att Riksdagen ville hos Eders Kongl. Maj:t anhålla, det tacktes Eders Kongl. Maj:t taga i öfvervägande, om i förordningen angående försäljning af bränvin m. m. den 24 maj 1895 ändringar må kunna vidtagas i syfte att genom skärpta straffbestämmelser — särskildt en vidsträcktare användning af urbota straff — jemte en utsträckt beslagsrätt på ett mera verksamt sätt än hittills förhindra sådan oloflig bränvinshandel, som, framkallad af vinstbegär, på ett mer eller mindre yrkesmessigt sätt i form af lönkrögeri utöfvas; samt till Riksdagen inkomma med det förslag, som Eders Kongl. i sådant syfte kan finna anledning låta utarbета.

I likhet med motionärerna hyser Riksdagen den uppfattningen, att åtgärder böra vidtagas i syfte att medelst skärpta straffbestämmelser och utsträckt beslagsrätt söka stäfja lönkrögeriet, men enär straffskärpningen är afsedd att träffa endast den yrkesmessiga, af vinstbegär föranledda olofliga bränvinsförsäljningen, under det att för sådan oloflig försäljning, som icke särskildt är framkallad af vinstbegär, utan i många fall föranledd af okunnighet om förordningens föreskrifter, erfarenheten icke ådagalagt behovet af förhöjda straff, anser Riksdagen, att lagändringen bör så affattas, att deraf med full tydlighet framgår dess ändamål att träffa endast lönkrögeriet. Det synes därför Riksdagen vara nödigt, att i förordningen uttrycklig skilnad

göres mellan ena och andra slaget af sålunda förekommande oloflig bränvinsförsäljning, på det lagförändring skall kunna vidtagas utan att medföra verkningar, som dermed icke afsetts.

Riksdagen har vidare den åsigten, att det visserligen icke kan tagas för gifvet, att det åsyftade ändamålet säkrast främjas genom tillitandet af urbota bestraffning i vidsträcktare mån, än hvad i sådant afseende redan nu finnes stadgadt. Riksdagen håller tvärtom före, att i fråga om lönkrögeri, hvilken förseelse måste anses härleda sig uteslutande ur begäret efter penningvinst, höga böter i förening med utsträckt användande af beslagsrätten än den lämpligaste straffarten.

Emellertid anser sig Riksdagen böra särskildt framhålla, att den inskränkning i beslagsrätten, som betingas af nu gällande stadgande, att vid oloflig bränvinsförsäljning beslag må läggas endast å det i försäljningsrummet befintliga bränvin till och med 150 liter tillika med kärl, som för dess afhemtning tjenliga äro, i ganska många fall gör det omöjligt för vederbörande åklagare att kraftigt ingripa till stärfjande af lönkrögeriet, då lönkrögaren i allmänhet iakttagit den försigtigheten, att han för att undgå beslag icke förvarar bränvinet i det rum, der det utlemnas, utan oftast undangömmar detsamma i uthus, hölador och skogssnår eller på andra liknande ställen. Beslagsrätten torde därför böra i nu antydda afseende utsträckas, så att den må kunna på ett verksammare sätt göras gällande.

Riksdagen, som finner, att det i motionen påvisade missförhållandet lämpligen torde kunna undandrödjas i ofvan angifna rigtning, äfvensom att frågans hänskjutande till Eders Kongl. Maj:t bäst skall befordra dess tillfredsställande lösning, får på den grund anhålla, att Eders Kongl. Maj:t täcktes taga i öfvervägande, huruvida och på hvad sätt i förordningen angående försäljning af bränvin m. m. den 24 maj 1895 ändringar må kunna vidtagas i syfte att genom skärpta straffbestämmelser och utsträckt beslagsrätt på ett mera verksamt sätt än hittills förhindra sådan oloflig bränvinshandel, som är att betrakta såsom lönkrögeri; samt till Riksdagen inkomma med det förslag, som Eders Kongl. Maj:t i sådant syfte kan finna anledning låta utarbета.

Stockholm den 11 maj 1898.

Med undersåtlig vördnad.